

Moje oči prate sve njihove puteve

*“Vratit ću ih u zemlju
njihovu koju dadoh
ocima njihovim. Evo,
poslat ću mnogo ribara—
riječ je JAHVINA, ... A
zatim ću dovesti mnoge
lovce koji će ih goniti sa
svih gora, sa svih
brežuljaka. ... Jer moje
oči prate sve njihove
putove.”*
— Jeremija 16: 15-17

OVE GODINE OBIL- ježava se 75. godišnjica ponovne uspostave Izraela kao nacije 1948. U našem uvodnom odlomku proročanskog Pisma, Gospodin objašnjava da će poslati “ribare” da namame, a zatim “lovce” da prisile narod Izraela na povratak u zemlju danu “njihovim očevima”. Također objašnjava da su ribari i lovci poslani među njegov narod zato što su njegove oči pratile “sve njihove puteve”.

Dublji smisao ovog proročanstva je da će Bog dopustiti da mnoga iskustva dođu na njegov narod tijekom kraja sadašnjeg Evandeoskog doba, uključujući mnogo nevolja. Ova nevolja ne bi bila dokaz njegove nemilosti, već prije dokaz njegove naklonosti u oblikovanju njihovih okolnosti na takav način da okrenu svoja lica prema obećanoj zemlji. Povijest nam tako pokazuje da je taj “lov” ostvaren progonima pod nacističkom Njemačkom, kojima su Židovi protjerani iz Europe tijekom

kom Drugog svjetskog rata.

Neki bi se mogli zapitati, ako je Božja naklonost bila rezultat događaja koji su ih na kraju vratili u njihovu zemlju, zašto su Židovi doživjeli jedno od najtežih razdoblja progona u svojoj dugoj povijesti? Čitamo: “Života mi moga’ – riječ je JAHVE Gospoda – ‘vladat ću vama rukom krepkom i mišicom uzdignutom, u svoj žestini svoje jarosti. Izvest ću vas iz naroda, skupiti vas iz svih zemalja u koje bijaste raspršeni rukom krepkom i mišicom uzdignutom, u svem plamu jarosti moje! Odvest ću vas u pustinju naroda i ondje vam licem u lice suditi! Kao što sudih ocima vašim u pustinji zemlje egipatske, i vama ću suditi’ – riječ je Jahve Gospoda! ‘Provest ću vas ispod štapa svojega, podvrći vas brojenju.”—Ezekiel 20 :33-37

Prema ovom proročanstvu, Izraelci su trebali biti izvedeni iz zemalja u kojima su boravili onim što je opisano kao Gospodnji “bijes”. Nadalje, Ezekielovo proročanstvo objavljuje da će time vladati svojim narodom. To su trebali biti znakovi da im se božanska naklonost sada postupno vraća. Ilustracija korištena u ovom proročanstvu daje nam ispravno razumijevanje. On kaže: “Odvest ću vas u pustinju naroda,” i opet, “Kao što sudih ocima vašim u pustinji zemlje egipatske, i vama ću suditi.”

Božja je naklonost bila nad njegovim narodom kada ih je, u Mojsijevoj osobi, posjetio i izbavio iz njihova ropstva. Pa čak i tako, bilo je to vrijeme iskušenja za Izraelce u starim vremenima. Bilo je potrebno da iskuse neke od pošasti koje su zadesile Egipćane kako bi se ohrabрили slijediti Mojsija iz ropstva. Napuštajući Egipat, nisu krenuli izravno iz Egipta u Kanaan, obećanu zemlju, već su se ubrzo našli u pustinji gdje su im okolnosti bile najteže.

Proročanstvo je proreklo slično iskustvo kada će ih On izvesti iz naroda gdje god su bili raspršeni. Njihovo

iskorjenjivanje iz poganskih naroda ne bi odmah rezultiralo mirnim i sigurnim naseljem u njihovoj zemlji. Umjesto toga, trebalo je doći do dugog iskustva u divljini, vremena neizvjesnosti i nesigurnosti kakvom smo svjedočili, osobito u događajima u proteklih sto godina.

Nakon mnogo teških nevolja, odlukom Ujedinjenih naroda 29. studenoga 1947., zemlja Palestina je podijeljena, dijelom Arapima, a dijelom Židovima. Kasnije, 14. svibnja 1948., židovska privremena vlada proglasila je novu državu Izrael. Možda je to situacija na koju se poziva prorok Joel u odnosu na vrijeme kada će Gospodin vraćati svoj narod u njihovu zemlju. Proročanstvo glasi: “U one dane i u ono vrijeme, kad okrenem udes Judeji i Jeruzalemu, sakupit ću sve narode i povesti ih u dolinu Jošafat. Ondje ću im suditi zbog Izraela, naroda mog i moje baštine, koju rastjeraše među narode i razdijeliše moju zemlju među se.”—Joel 3: 1, 2

SVEZA SAVEZA

Iz ovog i drugih srodnih proročanstava, kao i protijeka 75 godina od njihovog ponovnog rođenja kao nacije, očito je da Božja puna namjera u obnovi Izraela u zemlju obećanja još nije postignuta. Razmatrajući nadalje Ezekielovo proročanstvo, primjećuje se da je Božja namjera da Izraelce iskorjeni među narodima u kojima su živjeli bila da na kraju budu dovedeni “u savez saveza”.

Ovo je slično slijedu događaja koje je doživio stari Izrael kada je izbavljen iz egipatskog ropstva. U to su vrijeme najprije bili odvedeni u pustinju, a zatim u savez Saveza zakona, posredstvom Mojsija na brdu Sinaj. (2. Mojsijeva 24: 3-8) Dovođenje Izraelaca u savez obećanog “Novog saveza” konačni je Gospodinov plan u iskustvima kroz koja ih trenutno vodi.—Jeremija 31: 31-34

U ispunjenju ovog cilja, gorka iskustva Izraela

tijekom prošlog stoljeća poslužila su samo da ukažu na početak, čiji smo ključni element vidjeli kroz davanje prava Izraelu da se vrati u zemlju svojih predaka i uspostavi narodni dom. Dakle, očito je da se Božji postupci s njegovim drevnim narodom ostvaruju u skladu s njegovom vlastitom namjerom i u njegovo vlastito određeno vrijeme.

ZA BOŽJU SLAVU

Počevši od Ezekiel 36: 16, i nastavljajući kroz poglavlja 37, 38 i 39, predstavljeni su različiti aspekti Božjeg postupanja s Izraelom u vrijeme njihove obnove. U ovim poglavljima Božja Riječ objavljuje svoju nakanu da ih vrati u obećanu zemlju. Čitamo: “Ovako govori JAHVE GOSPOD: ‘Što činim, ne činim radi vas, dome Izraelov, nego radi svetoga imena svojega, koje vi oskvrnuste među narodima u koje dođoste.’” (Ezekiel 36: 22) U prethodnom stihu, Gospodin nam govori: “Meni se sažali moje sveto ime.”

U ovome se podsjećamo na zanimljiv aspekt Božjeg postupanja sa svojim narodom. Ta misao je prvi put uvedena u Mojsijevoj molitvi, u kojoj otkriva svoju brigu za slavu Božjeg imena. Gospodin mu je rekao da je, zbog prijestupa Izraelaca, predložio da ih sve uništi i izgradi novu naciju s Mojsijem.—2.Mojsijeva 32: 9, 10

U molitvi je Mojsije na to odgovorio: “O Jahve! Čemu da gnjevom plamtiš na svoj narod koji si izbavio iz zemlje egipatske silom velikom i rukom jakom! Zašto bi Egipćani morali reći: ‘U zloj ih je namjeri i odveo, tako da ih smakne u brdinama i izbriše s lica zemlje!’ Smiri svoj gnjev i ljutinu; odustani od zla svome narodu! Sjeti se Abrahama, Izaka i Izraela, slugu svojih, kojima si se samim sobom zakleo i obećao im: ‘Razmnožit ću vaše potomstvo kao zvijezde na nebu i svu zemlju ovu što sam

obećao dat ću vašem potomstvu i ona će zavazda biti njihova baština.”—2.Mojsijeva 32: 11-13

Kao odgovor na Mojsijevu molitvu, Bog je odlučio da neće uništiti Izrael. U drugom izvještaju o ovoj epizodi, saznajemo da je Mojsije zamolio Gospodina da oprostí svom narodu Izraelu, a on je odgovorio riječima: “Opraštam po riječi tvojoj”, reče JAHVE. ‘Ali ipak, tako ja živ bio i slave se JAHVINE napunila sva zemlja, ni jedan od ljudi koji su vidjeli slavu moju i znamenja što sam ih izveo u Egiptu i u pustinji, pa me ipak iskušavali već deset puta ne hoteći poslušati moj glas, neće vidjeti zemlje što sam je pod zakletvom obećao njihovim ocima; nitko od onih koji me preziru neće je vidjeti.”—4. Mojsijeva 14: 20-23

U vezi s vremenom kada je Bog, svojom velikom moći, oslobodio Izrael iz egipatskog ropstva, čitamo: “Sebi si ime stekao koje do danas traje.” (Nehemija 9: 10) Mojsije je naglasio spornu točku u vezi sa slavom Božjeg imena pozivajući se na obećanje vezano zakletvom koje je dano Abrahamu u vezi sa zemljom Kanaan kao vječnim vlasništvom ovog naroda. Mojsije je bio zabrinut kako bi se ovo obećanje moglo ispuniti ako Bog uništi Izraelce i zatim uspostavi novu naciju.

Mojsije je smatrao da bi, ako bi Bog dopustio da ovaj narod umre u pustinji, to dokazalo ili njegovu nespremnost da ispuni svoja obećanja ili njegovu nesposobnost da to učini. Međutim, za onoga kome je tisuću godina “k’o jučerašnji dan koji je minuo i kao straža noćna,” sposobnost da oprostí i spasi svoj narod u pustinji bila je samo privremena stvar. (Psalmi 90: 4) Ako je Bog želio održati slavu svog imena i cjelovitost svojih obećanja održavajući ovaj narod na životu i na kraju im dajući obećanu zemlju kao vječni posjed, to bi se moralo postići kroz duga stoljeća vremena i u potpunom skladu sa svim

njegovim božanskim namjerama.

Židovski narod je uvijek bio progonjena manjina. Gotovo svaki drugi narod pod sličnim okolnostima odustao bi od odlučnosti da sačuva svoj identitet kao naroda i bio bi asimiliran od strane većih i privilegiranih naroda i rasa. Božja ih je zaštita održala netaknutima kao narod tako što ih je vratio u njihovu zemlju kada je došlo njegovo vrijeme, i on je tako nastavio veličati slavu svoga imena u njima.

USKRSNUĆE

Slava Božjeg imena u vezi s vraćanjem Židova u obećanu zemlju uključuje mnogo više od povratka određenog postotka nedavnih generacija u područje Palestine. Međutim, ovo je važan dio u ispunjenju njegovih obećanja. Ti Židovi koji žive u zemlji Izrael bit će među prvima koji će početi primati blagoslove Božjeg obećanog kraljevstva. (Matej 6: 10) To će biti u vrijeme kada cijela zemlja bude pod Kristovom pravednom vladavinom. (Hebrejima 1: 1-3; 12: 2) Nadalje, djelo obnove će se nastaviti čak i u ime svih onih koji su umrli u prošlim generacijama.

Nećemo uspjeti cijeniti puni značaj Božjih obećanja ako zanemarimo značajku uskrsnuća njegovog vjekovnog plana. Kao što smo vidjeli, Izraelci su bili iskorijenjeni iz mnogih zemalja u Europi i drugdje u kojima su živjeli, baš kao što je on izveo drevni narod Izraela iz egipatskog ropstva. Do sada, kao i tada, njegov narod je samo ušao u stanje “pustinje”. Međutim, Božji veliki cilj je dovesti ih u savez Novog saveza, ispunjenjem riječi proroka Ezekijela.

To će vrijediti za one koji su umrli, kao i za one koji žive u vrijeme kada počinje Mesijansko kraljevstvo. Uskrsnuće Izraelaca opisuje se kao njihovo vraćanje iz

sužanjstva, ne samo iz ropstva drugih naroda, već i iz sužanjstva smrti. U vezi s tim, Gospodin nadalje obećava: “Sklopit ću s tobom savez svoj i znat ćeš da sam ja JAHVE.”—Ezekiel 16: 62

O Izraelcima koji su u to vrijeme obnovljeni, Bog je rekao: “I tada ćete se spomenuti zlih putova i nedjela svojih, i sami ćete sebe omrznuti zbog bezakonja i gadosti svojih.” (Ezekiel 36: 31) To će se obistiniti, ne samo za tada živuću generaciju, već i za one koji će nakon toga biti podignuti iz mrtvih.

Vraćajući se opet na Ezekielu 16. poglavlje, čitamo: “A ja ću okrenuti udes njihov, udes Sodome i kćeri njenih, udes Samarije i kćeri njenih; i tvoj ću udes okrenuti među njima, da snosiš sramotu svoju i da se pos-tidiš za sve što si počinila, njima na utjehu.”—vss. 53, 54, *Američka Standardna Verzija*

SVI SU SAGRIJEŠILI

Izraelci kao ljudi, ili narod, možda nisu bili ni više ni manje pravedni od bilo koje druge rase ili naroda. Kao pripadnici pale rase, “svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja.” (Rimljanima 3: 23) U ovom i drugim aspektima, Bogu se svidjelo koristiti Židove kao simbol cijelog čovječanstva, među kojima je samo nekoliko pojedinaca – tu i tamo - bilo potpuno vjerno Gospodinu.

Proročanstvo iz Ezekielu 16: 53-63 otkriva da će Izraelci, kada budu izvedeni iz ropstva smrti, isprva biti posramljeni i zbunjeni. Prorok Daniel otkriva da će se to dogoditi nakon velikog vremena nevolje s kojim sadašnje Evanđeosko doba dolazi kraju.

Preko Daniela, Gospodin je rekao: “U ono vrijeme tvoj će se narod spasiti – svi koji se nađu zapisani u Knjizi. Tada će se probuditi mnogi koji snivaju u prahu

zemljinu; jedni za vječni život, drugi za sramotu, za vječnu gadost. Umnici će blistati kao sjajni nebeski svod, i koji su mnoge učili pravednosti, kao zvijezde navijeke, u svu vječnost.”—Daniel 12: 1-3

Danielov narod kojem je obećano izbavljenje od smrti je Božji narod - njegova ljudska kreacija. Svi su “zapisani u knjizi” u smislu da im je zajamčeno buđenje, u određeno vrijeme, iz smrtnog sna. Mnogi od njih će se osramotiti, kao što prorok ističe. Međutim, to neće biti beskrajna sramota, jer riječ koja je ovdje prevedena kao “vječno” označava “neko vrijeme”. (*Rotherham Emphasized Bible*) Kada sram Izraelaca postigne svoju svrhu u njihovom poniženju, on će nestati, kao što će biti i za sve narode i ljude.

Božje obećanje Abrahamu u vezi sa zemljom bilo je bezuvjetno. (1.Mojsijeva 12: 7; 13: 15) Međutim, kasnije je postavio uvjet za visoku čast da se postane njegov predstavnik u učenju i blagoslovu svijeta. Ovaj uvjet je bila poslušnost savezu statuta i zakona koje im je dao. “Stoga, budete li mi se vjerno pokoravali i držali moj Savez, vi ćete mi biti predraga svojina mimo sve narode – ta moj je sav svijet! – vi ćete mi biti kraljevstvo svećenikâ, narod svet.” Tim riječima oslovi Izraelce.” (2. Mojsijeva 19: 5, 6) U izvornom postavljanju ovih uvjeta, ne spominje se da će se kasnije razviti Abrahamovo duhovno potomstvo, također temeljeno na uvjetima vjere i poslušnosti kako je objašnjeno u Novom zavjetu od strane apostola Pavla.—Galaćanima 3: 27-29

Kroz vjekove prošlosti, prije vremena Isusovog Prvog dolaska, mnogi su bili vjerni Božjem zakonu, i stoga su bili kvalificirani da budu njegove posebne sluge prema uvjetima izloženim u 2.Mojsijevoj 19: 5, 6. Mnogi koji su prethodili Zakonu danom Izraelu također su bili vjerni Bogu. Svi ovi su tako dokazani dostojnima tog

“boljeg uskrsnuća” koje je opisao apostol Pavao u Hebrejima 11: 35.

DUHOVNI STALEŽ

Počevši s Isusom, a zatim od dana Pedesetnice, počeo se razvijati duhovni stalež pod uvjetima vjere i poslušnosti. Prvi iz ovog staleža odabran je isključivo iz prirodnog potomstva Abrahamova. Međutim, zbog Izraelove neposlušnosti, upućen je poziv nežidovima da sačine unaprijed određeni broj duhovnog potomstva. Kroz sadašnje Evanđeosko doba oni iz Gospodinova naroda koji su vjerno ispunili odgovarajuće uvjete posvećenja i nastavljaju biti podložni Božjoj volji, tako će sudjelovati u budućem djelu blagoslova Izraela i cijelog svijeta čovječanstva.

Bog, preko proroka Izaije, simbolično govori o dva staleža koja će pomoći palom čovječanstvu na putevima pravednosti pod upravom Kristovog kraljevstva. On kaže: “Dogodit će se na kraju danâ: Gora doma JAHVINA bit će postavljena vrh svih gora, uzvišena iznad svih bregova. K njoj će se stjecati svi narodi, nagnut će mnoga plemena i reći: ‘Hajde, uzidimo na goru JAHVINU, pođimo u dom Boga Jakovljeva! On će nas naučiti svojim putovima, hodit ćemo stazama njegovim. Jer će iz Siona zakon doći, iz Jeruzalema riječ JAHVINA.”—Izaija 2: 2, 3

DVIJE MIJENE KRALJEVSTVA

U zaključnom dijelu ovog prekrasnog proročanstva, primjećujemo da Izaija posebno spominje dvije odvojene skupine, jednu duhovnu i drugu zemaljsku, koje će provoditi Božju volju tijekom Kristova kraljevstva, “jer će iz Siona zakon doći, iz Jeruzalema riječ JAHVINA.” Sion predstavlja proslavljeni duhovni stalež, s Kristom kao glavom, koji će djelovati kao posrednik Novog

saveza, u upravljanju pravednošću nad odnosima čovječanstva. Ivan Objavitelj također govori o ovom vjernom staležu: “I vidjeh: gle, Jaganjac stoji na gori Sionu, a s njime sto četrdeset i četiri tisuće – na čelima im napisano ime njegovo i ime Oca njegova!”—Otkrivenje 14: 1, *New American Standard Bible*

Zemaljski predstavnici Kristova kraljevstva sudjelovat će u dijeljenju, kako Izaija kaže, “riječi GOSPOD-NJE iz Jeruzalema”. Ovi dostojni davnina živjeli su prije vremena zemaljske službe našeg Gospodina, a apostol Pavao objašnjava: “I svi oni po vjeri, istina, primiše svjedochanstvo, ali ne zadobiše obećano jer Bog je za nas predvidio nešto bolje da oni bez nas ne dođu do savršenstva.”—Matej 11: 11; Hebrejima 11: 39, 40

Pod ovim dvjema vjernim grupama – duhovnim staležom i zemaljskim staležom – ostatak čovječanstva naučit će upoznati, voljeti i služiti Gospodina. Kakva veličanstvena perspektiva za jadnu jecajuću kreaciju sadašnjeg vremena. Radujmo se Božjim prošlim i sadašnjim odnosima s njegovim narodom, Izraelom, i shvatimo da su njihova iskustva samo uzorak Božjeg konačnog plana da obnovi i blagoslovi cijelo čovječanstvo, podjednako Židove i pogane. “I Duh i Zaručnica govore: ‘Dođi!’ I tko ovo čuje, neka rekne: ‘Dođi!’ Tko je žedan, neka dođe; tko hoće, neka zahvati vode života zabadava!”—Otkrivenje 22: 17 ■